

NORA ROBERTS

*Tačno
u podne*

Prevela Ljiljana Petrović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

POČETNA FAZA

Ne napuštaj me, mila moja.

– iz filma „Tačno u podne“

PRVO POGLAVLJE

Skok u betonski ambis predstavljao je đavolski loš način da se provede Dan Svetog Patrika, a javljanje na službenu dužnost u vreme dok je čitav grad slavio kako bi se neki očajnik odgovorio od sulude namere da se baci sa vrha zgrade bilo je samo za nijansu bolje od toga.

Obuzeta takvim razmišljanjima, Fibi je krčila put kroz svetinu, probijajući se između ushićenih stanovnika Savane i turista koji su preplavili ulice i pločnike u čast velikog gradskog praznika. Kapetan Dejvid Makvi je, kao i obično, razmišljao unapred. Čak i sa službenom značkom, utrošila bi mnogo dragocenog vremena i truda da bi se svojim kolima probila preko zakrčenih ulica. Međutim, nekoliko blokova istočno od Džons strita, slavljenička povorka počela je da se stanjuje i raštrkava a gromoglasna muzika pretvorila se u potmule udaljene odjeke.

Na ugovorenom mestu ju je čekao uniformisani policajac. Prešao je pogledom preko njenog lica i osmotrio značku prikačenu za džep maslinastozelenih pantalona. Nogavice skraćene na tri četvrti, sandale, zelena majica ispod lanenog blejzera – bila je to garderoba koja se nipošto nije uklapala u profesionalni imidž koji je negovala na poslu.

Ali, šta je drugo mogla da uradi? To joj je bio slobodan dan. U tom trenutku je, zajedno sa svojom porodicom, trebalo da bude na terasi vile *Maknamara*, da pije limunadu i posmatra paradu.

„Poručnica Maknamara?“

„Pogodili ste. Hoćemo li da krenemo?“ Fibi se spretno uvuče na sedište i izvadi mobilni dok je drugom rukom prikopčavala pojas. „Kapetane, na putu sam. Dajte mi podatke.“

Šofer je nagazio gas i dok je sirena zavijala iz sve snage Fibi izvadi notes iz tašne i na brzinu pribeleži osnovne informacije.

Džozef (Džo) Rajder, samoubica. Naoružan, preti da će skočiti sa krova. Star dvadeset sedam godina, belac, oženjen. Živi odvojeno od supruge. Radio kao barmen, nedavno otpušten. Nije poznato da pripada nekoj verskoj organizaciji. Na licu mesta nema nikog od članova porodice.

ZAŠTO? Žena ga nedavno napustila, dobio otkaz na poslu (radio u jednom sportskom baru), nagomilao kockarske dugove.

Bez kriminalnog dosjea i ranijih pokušaja samoubistva.

Ponašanje: naizmenični nastupi depresije i agresije. Ima pištolj, ali ga još nije upotrebio.

„U redu.“ Ona odloži olovku i ispusti dubok uzdah. Uskoro će dobiti priliku da bolje upozna Džoa. „Šta se trenutno dešava?“

„Poneo je mobilni. Dežurni oficir nije uspeo da dopre do njega. Džo je stalno prekidao vezu. Ovde je njegov poslodavac, bivši poslodavac, koji mu je istovremeno i stanodavac. Subjekat povremeno pristaje da razgovara s njim, ali nema nikakvog napretka.“

„A vi? Jeste li razgovarali s njim?“

„Malopre sam stigao. Odlučio sam da te sačekam kako ga ne bismo dodatno uzrujali.“

„U redu. Stižem za pet minuta.“ Upitno je pogledala u vozača koji kratko klimnu glavom, potvrdivši njenu procenu. „Potrudite se da do tada ostane živ.“

Dankan Swift je čekao na četvrtom spratu, u stanu Džoa Rajdera, dok su mu krupne graške znoja klizile niz leđa. Tip koga je poznavao, tip sa kojim je popio galone piva, tip sa kojim je zajedno mokrio u muškom toaletu, pisoar do pisoara, sada je sedeo na ivici krova, sa pištoljem u ruci.

Zato što sam ga najurio s posla, razmišljao je. Zato što sam mu dao mesec dana da se iseli iz stana. Zato što je imao probleme, a ja nisam obraćao pažnju na to.

A sada su samo nijanse odlučivale o tome da li će Džo sebi prosvirati mozak ili skočiti sa krova. Ili i jedno i drugo.

Iako ta vrsta zabave nije bila na zvaničnom repertoaru, okupljena sve-tina nije zazirala od prizora. Policajci su postavili barikade oko čitavog

stambenog bloka, ali je Dankan sa prozora mogao da vidi kako se ljudi tiskaju ispred pregrada, upirući pogled ka nebu.

Upitao se da li je Džo na sebi imao zelenu odeću.

„Hajde, Džo, urazumi se. Sve se može srediti.“ Koliko će puta, upitao se, morati da ponovi tu tričavu frazu koju je iščitavao iz pandurske beležnice? „Treba samo da spustiš pištolj i da se vratiš u stan.“

„Ne zajebavaj me! Ti si me lično otpustio!“

„Žao mi je, Džo. Sad shvatam da sam pogrešio. Bio sam nadrkan, to je sve.“ Naravno da sam te otpustio, moronu, kad si me potkradao, jetko je pomislio. Zeznuo si stvar i maznuo moje pare. Čak si i nasrnuo na mene.

„Nisam shvatao da imaš problema. Nisam imao pojma šta se dešava. Molim te, siđi dole pa ćemo sve srediti.“

„Znaš da me je Lori napustila.“

„Mislio sam...“ Ne, ne smeš da govoriš o sebi, prođe mu kroz glavu. Uprkos opakom pulsiranju u slepoočnicama, svim silama je nastojao da se pridržava instrukcija koje dobio od kapetana Makvija. „Da, znam da te je to strašno pogodilo.“

To je bilo dovoljno da Džoova ratobornost ustukne pred jecajima.

„Ne odustaj“, promrmlja Dejv. „Nateraj ga da priča o tome.“

Napet kao puška, Dankan je još neko vreme slušao Džoove jadikovke i ponavljao ključne fraze.

Tada jedna riđokosa banu unutra, energična i glatka kao metak. Odmah je počela da razgovara sa kapetanom, skidajući lagani blejzer i navlačeći pancir-košulju. Pokreti su joj bili brzi i odsečni.

Dankan nije mogao da razabere njene reči. Niti da odvoji pogled od nje.

Prvo što je zapazio bila je neverovatna svrhovitost. Potom energija i odlučnost. I na kraju seksepil koji je te osobine povezivao u neodoljivu celinu. Primetio je kako odmahuje glavom i okreće se ka njemu, odmeravajući ga dugim staloženim pogledom. Oči su joj bile zelene, poput mačjih.

„Moraću to da obavim licem u lice, kapetane. Zato ste me i dovukli ovde.“

„Prvo pokušaj da ga ubediš preko telefona.“

„To ste već probali, zar ne?“ Fibi skrenu pogled ka muškarcu koji je blagim glasom tešio rasplakanog samoubicu. Džoov bivši poslodavac. I stanodavac.

Bio je prilično mlad i prilično zgodan. I očigledno je davao sve od sebe da suzbije paniku.

„Mora da mi vidi lice. Moram da uspostavim lični kontakt s njim. Ovo je njegov poslodavac?“

„Dankan Swift. Drži bar u prizemlju. Pozvao je 911 čim je subjekat kontaktirao s njim i rekao mu da će skočiti s krova. Od tada je ovde, sa nama.“

„U redu, kapetane. Znam da vi vodite akciju, ali ja sam pregovarač. Moram da se popnem gore. Dajte da vidimo šta naš subjekat misli o tome.“

Prišla je Dankanu i pokazala mu da joj doda telefon. „Džo? Zovem se Fibi. Radim za policiju. Kako ti je tamo gore, Džo?“

„Šta tebe briga kako mi je?“

„Samo me zanima da li je sve u redu? Je l' ti vruće, Džo? Zvezda je danas baš upekla. Zamoliću Dankana da donese nekoliko flaša hladne vode. Onda mogu da se popnem gore, pa da na miru popričamo.“

„Imam pištolj!“

„Da, znam da imaš pištolj. Ali, nećeš valjda pucati u mene ako ti donesem nešto za osveženje?“

„Naravno da neću“, odgovori Džo nakon kraće pauze. „Zašto bih pucao u tebe? Čak te i ne poznajem.“

„Onda ću ti doneti vodu. Samo ja, Džo. Ali hoću da mi prvo obećaš da nećeš skočiti ili pucati. Obećavaš li da ćeš me pustiti gore da ti donesem vodu?“

„Bilo bi bolje da mi doneseš pivo.“

Primetila je čeznutljivost u njegovom glasu. „Koje pivo želiš?“

„Imam flašu *harpa* u frižideru.“

„Znači, jedno hladno pivo? Odmah stiže.“ Fibi se istog trenutka ustremila ka frižideru, ustanovivši da unutra nema gotovo ničeg osim piva. Pre nego što je stigla da se okrene, Dankan se stvorio pored nje i otvorio flašu. Učtivo je klimnula glavom, a potom izvukla flašicu *koka-kole* i sama skinula zatvarač. „Dakle, stižem gore s pivom. Je l' to u redu?“, ponovo je prozborila u telefon.

„Da, pivo će mi prijati.“

„Džo?“ Glas joj je bio hladan poput stakla koje je držala u rukama. „I dalje nameravaš da se ubiješ?“, upitala je dok joj je jedan od policajaca nameravao prislusni uređaj i sklanjao njeno oružje u stranu.

„Tako sam planirao.“

„Nisam sigurna da ti je to dobar plan.“

U pratnji jednog kolege je napustila stan i krenula uza stepenište koje je vodilo ka krovu.

„Nemam drugog izbora.“

„Nemaš drugog izbora? Zvučiš kao da su ti sve lađe potonule. Evo, stigla sam do vrata. Da li me puštaš na krov, Džo?“

„Već sam rekao da te puštam, zar ne?“

Na krovu je bilo tako vrelo, da se činilo da sunce poskakuje preko betona poput užarene crvene lopte. Skrenula je pogled ulevo i spazila ga.

Na sebi je imao samo par crnih bokserica. Imao je crvenkastosmeđu kosu i izrazito bledu put koja je već poprimila bolnu ružičastu nijansu. Začkiljio se u nju očima podbulim od plača.

„Bilo bi bolje da sam ponela i suncobran“, dobaci Fibi, podižući ruku u kojoj je držala pivo. „Mozak će ti procvrcati na ovoj vrelini, Džo.“

„Nema veze.“

„Bilo bi lepo da spustiš taj pištolj kako bih mogla da ti donesem piće.“

Džo odmahnu glavom. „Mogla bi nešto da pokušaš.“

„Obećavam da ništa neću pokušati. Ti lepo spusti pištolj, a ja ću ti dati pivo. Želim samo da popričam s tobom, Džo. Ovde ima hiljadu stepeni. Sigurno si veoma žedan.“

Džo lagano spusti pištolj u krilo. „Dobro. Stavi ga ovde i odmah se udalji“, rekao je, landarajući nogama preko ivice krova.

„Dogovoreno.“ Fibi počela da se približava, gledajući pravo u njega. U vazduhu je osećala miris znoja i očajanja, a u njegovim zakrvavljenim smeđim očima je nazrela duboku patnju i beznađe. Pažljivo je spustila pivo na ivicu krova i povukla se nazad. „Je l' ovako u redu?“

„Ako bilo šta pokušaš, odmah ću se baciti dole.“

„Shvatila sam. Šta ti se desilo, Džo? Zašto si tako utučen?“

On lagano podiže pivo, spusti šaku na pištolj i otpi pozamašan gutljaj. „Zašto su te poslali ovde?“

„Niko me nije poslao. Sama sam došla. Zato što mi je to posao.“

„To ti je posao? Šta si ti? Psihijatar ili tako nešto?“ Džo prezrivo frknu i otpi još jedan gutljaj.

„Ne baš. Ja razgovaram sa ljudima, naročito sa ljudima koji imaju neki problem ili veruju da ga imaju. U čemu je tvoj problem, Džo?“

„U tome što sam sjebao svoj život.“

„Zbog čega tako misliš?“

„Žena me je ostavila. Nismo bili u braku ni pola godine, a ona je već zbrisala. Bezbroj puta mi je rekla da će to učiniti ako ponovo počnem da se kladim, ali je nisam ozbiljno shvatao. Nisam verovao da će to stvarno da uradi.“

„Čini mi se da ti je krivo što je tako ispalo.“

„Naravno da mi je krivo. Ona je nešto najlepše što mi se u životu desilo, ali sam i to uspeo da zeznem. Mislio sam da će mi se konačno posrećiti. Nameravao sam da ubodem nekoliko krupnih dobitaka i da onda dignem ruke od kocke. Ali nije ispalo tako.“ Utučeno je slegnuo ramenima. „Nikad ne ispada tako.“

„To nije razlog da se ubiješ, Džo. Znam da je teško i bolno kad te napusti neko koga voliš, ali smrt ne predstavlja rešenje. Time ništa nećeš postići. Time nećeš ispraviti stvari. Kako ti se zove žena?“

„Lori“, promrmlja on dok su mu suze navirale na oči.

„Sumnjam da želiš da povrediš Lori. Šta misliš kako bi se ona osećala ako to uradiš?“

„Kao da je nju briga za mene!“

„Naravno da ju je briga kad je pristala da se uda za tebe. Mogu li da sednem ovde?“ Ona pokaza na mesto koje je bilo nekoliko stopa udaljeno od njega. Kada je Džo ravnodušno slegnuo ramenima, spustila se na beton i otpila gutljaj *koka-kole*. „Za sve postoji rešenje, Džo. Smislićemo nešto. Pronaći ćemo način da pomognemo i tebi i Lori. Stekla sam utisak da iskreno želiš da popraviš stvari. Jesam li u pravu?“

„Izgubio sam posao.“

„Da, to ne valja. Čime si se bavio?“

„Radio sam kao šanker, u onom sportskom baru u prizemlju. Lori se nije sviđalo što tamo radim, ali sam je ja ubeđivao da nema razloga za brigu. Na kraju se ispostavilo da je bila u pravu. Nisam mogao da se oduprem. Počeo sam krišom da se kladim. A kad bi me poterao maler krao sam novac od pazara kako Lori ne bi primetila manjak. Sve više sam se kladio i sve više gubio i sve više krao. Onda me je gazda uhvatio i dao mi otkaz. Isto sam prošao i sa gajbom. Nisam platio nekoliko kirija.“

Podigao je pištolj i obrnuo ga u šaci. Fibi se prenu, jedva se oduprevši porivu da čušne glavu između ramena. „Šta će mi takav život? Ostao sam bez ičega.“

„Shvatam te, Džo. Razumem zašto se tako osećaš, ali ne smeš zaboraviti da je život pun mogućnosti. Niko nije bezgrešan. Ako se naoružаш strpljenjem i odlučnošću dobićeš priliku da ispraviš svoje greške. Ali, ako dignеš ruku na sebe, tu više nema ispravke. Više nema povratka nazad, ni mogućnosti da se pomiriš sa Lori ili sa samim sobom. Šta bi uradio da ti se ukaže prilika da se pomirite?“

„Ne znam“, promrmlja on zureći u urbani pejzaž. „Ova muzika... to je sigurno parada.“

„Kao što vidiš, ima toliko stvari zbog kojih vredi živeti. Kakvu muziku voliš?“

U stanu na četvrtom spratu Dankan se zbunjeno okrenu ka Dejvu. „Zaboga, šta ta žena radi? Otišla je gore da bi s njim pričala o muzici?“

„Pokušava da ga opusti kako bi se otvorio. Kao što vidite, dobro joj ide.“ Dejv pokaza glavom ka zvučniku. „Sve dok joj bude pričao o svom omiljenom bendu, neće skočiti s krova.“

Dankan je, zanemio od neverice, još desetak minuta slušao kako par na krovu razgovara o grupi *Koldplej* i drugim neobaveznim temama. Njihov dijalog je podsećao na dokone priče koje su se mogle čuti u bilo kom gradskom baru ili restoranu. Kada bi pomislio da je Džo sedeo gore s namerom da se baci s krova, to mu je delovalo nekako nadrealno. Ali, dok je slušao kako ta ridokosa policajka sa mačjim očima i gipkim zategnutim telom razgovara o muzici sa polugolim naoružanim samoubilački nastrojenim šankerom, to mu je delovalo praktično nemoguće.

„Misliš da bi trebalo da pozovem Lori?“, skrušeno upita Džo.

„Želiš li da je pozoveš?“ Fibi je znala da je policija već pokušala da kontaktira sa Džoovom odbeglom suprugom, ali bez uspeha.

„Hoću da joj kažem da mi je žao.“

„Da, to bi bilo lepo. Ali, znaš šta još bolje pali kod žena? Treba svojim delima da joj pokažeš da ti je žao kako bi mogla da ti veruje. Kao što ćeš meni pokazati ako mi daš taj pištolj.“

„Nameravao sam da se upucam pre nego što skočim. Ili dok budem skakao.“

„Pogledaj me, Džo.“ Kada je okrenuo glavu ka njoj, zagledala mu se pravo u oči. „Zar ćeš joj tako pokazati da ti je žao? Tako što ćeš otići u smrt

i naterati je da čitavog života tuguje zbog onog što si uradio? Ili možda time hoćeš da je kazniš?“

„Ne, nikako!“ Njegovo lice i glas odavali su da je bio šokiran tom pomišlju. „Naravno da neću nju da kaznim. Ja sam kriv za sve. Samo ja.“

„Mislim da grešiš, Džo. Krivica nikad nije samo na jednoj strani, ali sad treba da razmišljamo kako da rešimo problem. Kako da pronađemo način da se pomiriš s njom.“

„Fibi, uvalio sam se u ogromne dugove. Izgubio sam skoro pet hiljada na kocki.“

„Da, to nije mačji kašalj. Znam kako se čovek oseća kad mu tako ozbiljna stvar visi nad glavom. Ali, zar misliš da ćeš nešto postići time što ćeš se ubiti? Da li želiš da Lori otplaćuje tvoje dugove?“

„Naravno da ne želim. Ako poginem, niko ništa neće morati da plati.“

„Plašim se da si se malo preračunao, Džo. Ona je tvoja supruga. Tvoja zakonska supruga. Što znači da bi, zajedno sa tvojom imovinom, možda morala da preuzme i tvoja dugovanja.“ Iako je sumnjala da je postojala zakonska osnova za takvu tvrdnju, Fibi je primetila da su njene reči ostavile dubok utisak na Džoa.

„Gospode! Gospode bože!“

„Mislim da znam kako da ti pomognem oko toga, Džo. Slušaš li me, Džo? Znaš da je tvoj poslodavac unutra, u tvom stanu. Došao je čim si ga pozvao, zato što brine za tebe.“

„Ma, on je u redu. Dank je čovek na svom mestu. Ja sam njega zeznuo. Zavukao sam šapu u njegovu kasu. Uopšte ga ne krivim što me je najurio.“

„Drago mi je što to čujem, jer to znači da uviđaš svoje greške i da prihvataš odgovornost za njih. Ti si savesna i odgovorna osoba i želiš da ispraviš ono što si zabrljao. Kao što si rekao, Dank je dobar čovek, što znači da će imati razumevanja za nevolju u kojoj si se obreo. Ako želiš popričaću s njim. Veruj mi, dobra sam u tome. Zamoliću ga da ti produži rok za isplatu dugovanja. To bi ti pomoglo, zar ne?“

„Ovaj... ne znam.“

„Popričaću s njim i zamoliti ga da ti izađe u susret.“

„Dank je dobar kao hleb, a ja sam ga opelješio.“

„Bio si očajan i uplašen pa si napravio grešku. Vidim da ti je žao zbog toga.“

„Da, stvarno mi je žao.“

„Popričaću s njim“, ponovi Fibi. „Treba samo da mi daš taj pištolj i da se udaljiš od ivice. Sigurno ne želiš da povrediš Lori.“

„Ne želim, ali...“

„Da sad možeš da razgovaraš sa Lori, šta bi joj rekao?“

„Ovaj... rekao bih joj da ne znam kako su stvari otišle tako daleko i da mi je žao zbog toga. Da je volim i da ne želim da je izgubim.“

„Ako ne želiš da je izgubiš, i ako je stvarno voliš, moraš da mi daš taj pištolj i da se skloniš odatle. To je jedino rešenje, Džo. Ako učiniš suprotno, nanećeš joj samo bol. I naterati je da se oseća krivom.“

„Ona ni za šta nije kriva.“

Fibi skloni ruku sa betonske ivice i ispruži je ka njemu. „U pravu si, Džo. Potpuno si u pravu. Hajde, pokaži joj da ti je stalo do nje.“

Mladić je zurio u pištolj dok je Fibi lagano spuštala prste na oružje. Metal je bio klizav od znoja. Zakočila je pištolj i zatakla ga za pojas. „Hajde, Džo, sidi odatle.“

„A šta onda?“

„Skloni se odatle, pa ću ti sve objasniti. Obećavam da ću biti iskrena.“ Ponovo je ispružila ruku ka njemu, mada je znala da nije trebalo to da uradi. Zato što samoubica u takvoj prilici može povući pregovarača za sobom. Ne skidajući pogled sa njega, sklopila je prste oko njegove šake.

Čim su mu stopala dodirnula krov, Džo se sruči na beton poput vreće i ponovo počeo da jeca. Fibi prebaci ruku preko njegovih ramena i energično klimnu glavom, dajući znak policajcima koji su čekali ispred vrata.

„Sve će biti u redu, Džo. Moraćeš da podeš s policajcima, zbog saslušanja, ali ti obećavam da će sve biti u redu.“

„Žao mi je.“

„Znam da ti je žao. Hajde sad, pođi sa mnom.“ Pomogla mu je da ustane i brižno ga povelala ka vratima. „Bez lisica“, dobacila je policajcu koji se ustremio ka njima. „Slušaj, Džo, trebalo bi da se obučeš. Poslaću nekog da ti donese garderobu. Košulju, pantalone i nešto da obuješ. Da li je to u redu?“ Kada je Džo klimnuo glavom, pokazala je jednom od policajaca da krene ka dnevnoj sobi.

„Gde me vode? U zatvor?“

„Da, ali samo nakratko. Potrudimo se da odmah dobiješ stručnu pomoć.“

„Hoćeš li da pozoveš Lori? Kad bi došla... mogao bih da joj pokažem da mi je žao.“

„Naravno da ću je pozvati.“ Fibi se ponovo okrenu ka svojim kolegama. „Postarajte se za ove opekotine i dajte mu vode. Što više vode. Sigurno je dehidrirao.“

Džo poče da navlači pantalone, pogleda prikovanog za zemlju. „Izvini, ortak“, promrmljao je kada se Dankan zaustavio pored njega.

„Ma, pusti to“, odgovori Dankan. „Slušaj, poslaću ti advokata... dobrog advokata. Naravno, ako je to dopušteno“, dodao je, zagledavši se u mladu pregovaračicu.

„To je stvar vašeg dogovora“, odgovori ona. „Drži se“, dobacila je Džou i utešno mu stisnula mišicu u znak pozdrava.

Tada su prišla dvojica policajaca. Uхватili su Džoa podruku i odveli ga ka kolima.

„Svaka čast, poručnice.“

Fibi izvadi pištolj koji joj je bio zataknut za pojas i otvori šaržer. „Jedan metak. Nameravao je da ubije samo sebe. Ko zna, da nismo stigli na vreme možda bi to i uradio. Šanse su pedeset-pedeset.“ Dodala je oružje svom kapetanu. „Koliko vidim, zaključili ste da bi bilo najbolje da porazgovara sa nekom ženom.“

„Da, tako sam procenio“, složi se Dejv.

„Izgleda da ste napravili dobru procenu. Trebalo bi da pronademo njegovu suprugu. Ako ne bude htela da ga vidi ja ću razgovarati s njom.“ Fibi podiže ruku i obrisala znoj sa čela. „Mogu li da dobijem malo vode?“

Dankan joj pruži bocu. „Izvolite. Javio sam konobarima da nam donesu nešto za osveženje.“

„Zahvaljujem.“ Ona otpi dubok gutljaj i zagleda se u njega: bujna gusta smeđa kosa i lepo oblikovano lice na kome su se isticale privlačne snažne usne i i brižne plave oči. „Da li nameravate da podnesete tužbu?“

„Zbog čega?“

„Zbog novca koji vam je maznuo iz kase.“

„Ne.“ Dankan se spusti na naslon stolice i zatvori oči. „Nije mi ni na kraj pameti da ga tužim.“

„Koliko vam je uzeo?“

„Par hiljadarki. Možda nešto više. Ali, nema veze.“

„Ima veze. Moraće da vam vrati taj novac, zbog vlastitog samopoštovanja. Ako želite da mu pomognete, potrudite se da mu to omogućite.“

„U redu.“

„Vi ste mu iznajmili ovaj stan?“

„Da, tako nekako.“

Fibi podozrivo izvi obrve. „Pretpostavljam da vam poslovi dobro idu. Da li biste mogli da mu produžite rok za koji mesec? I da ga ostavite u stanu?“

„Naravno.“

„Odlično.“

„Slušajte, gospođice... oprostite, ne znam kako da vas oslovim. Čuo sam samo da se zovete Fibi.“

„Maknamara. Poručnica Maknamara.“

„Znate, Džo nije loš momak. Ne želim da ode u zatvor.“

Čovek na svom mestu, tako je Džo malopre opisao Dankana. Izgleda da je bio u pravu. „To je lepo od vas, ali Džo mora da se suoči sa posledicama svojih postupaka. To će mu biti od koristi. Prosto je vadio da mu neko pritekne u pomoć i sada će to i dobiti. Ako znate kome duguje tih pet hiljada, trebalo bi i to da nadoknadi.“

„Nisam znao da se kockao.“

Fibi se diskretno nasmeja. „Držite sportski bar, a ne znate da se ljudi u njemu kockaju?“

Njena opaska mu istog trenutka natera krv u lice. Želudac mu je već bio vezan u čvor, a sada je bio i nakostrešen kao rasrđeni mačor. „Slušajte, *Slem Dank* je pristojan lokal, a ne mafijaška jazbina. Da sam znao da ima problema s kockom, sigurno ga ne bih zaposlio tamo. Naravno, preuzimam deo odgovornosti, ali...“

„Ne, niste me dobro shvatili.“ Fibi podiže flašu i prisloni hladno staklo na usijano čelo. „Užasno je vruće pa smo svi pomalo razdražljivi. Nisam rekla da ste vi za bilo šta krivi. Oprostite ako sam ostavila taj utisak. Džo se našao na krovu zahvaljujući sticaju okolnosti za koje je lično odgovoran. To je bio njegov izbor. Znate li možda gde se nalazi njegova supruga?“

„Pretpostavljam da je na paradi, kao i svi ostali. Izuzev nas.“

„Znate li gde živi?“

„Ne znam, ali sam vašem kapetanu dao nekoliko telefonskih brojeva. Brojeve njihovih poznanika.“

„Dobro. Potrudimo se da joj uđemo u trag. Recite mi, kako se vi osećate? Znam da vam nije bilo lako.“

„Pa, još ne nameravam da se bacim s krova.“ On lagano zavrte glavom i ispusti dug uzdah. „Mogu li da vas častim pićem, Fibi?“

Ona se osmehnula i pokaza flašu s vodom. „Već ste me častili.“

„Umem i bolje od toga.“

Hmm, pomislila je. Taj tip je pokušavao da je šarmira. I nije mu loše išlo. „Ovo mi je sasvim dovoljno. Možda bi bilo bolje da se sad vratite kući i da se odmorite, gospodine Svifte.“

„Molim vas, zovite me Dankan.“

„Mmm-hmmm.“ Dok je uzimala blejzer i spremala se za polazak, na njenim usnama zaigra lepršav osmeh.

„Hej, Fibi.“ Kada je krenula ka vratima, Dankan se bez oklevanja ustremi za njom. „Mogu li da vas pozovem ako odlučim da se ubijem?“

„Bolje okrenite vruću liniju“, dobaci ona preko ramena. „Sigurna sam da će vas neka vatrena plavuša lakše odgovoriti od takvih gluposti.“

On zastade pored ogradice na stepeništu i zagleda se u nju. Svrhovitost, ponovo je pomislio. Bio je slab na žene koje su zračile takvom svrhovitošću.

Potom se spustio na beton i izvukao mobilni. Okrenuo je broj svog najboljeg prijatelja, koji mu je istovremeno bio i advokat, kako bi ga nagovorio da preuzme slučaj samoubilački nastrojenog šankera kome ljubavni problemi i kocka umalo nisu došli glave.

Sa balkona na spratu svoje kuće Fibi je posmatrala zelenog ovčarskog psa koji je paradirao u prazničnoj povorci. Delovao je đavolski ponosno, a koraci su mu bili savršeno usklađeni sa zvucima frula i bubnjeva koji su se širili oko trojice muzikanata obučenih u vilenjačke kostime.

Džo Rajder je bio živ, pomislila je. I mada je propustila početak predstave, drugi čin je dočekala baš tamo gde želela.

Na kraju krajeva, to nije bio baš tako loš način da se provede Dan Svetog Patrika.

Dok je posmatrala paradu, njena sedmogodišnja kći je veselo cupkala po balkonu u svojim novim drečavozelenim patikama. Karli ju je tako